

Ο γεννημένος στη μεσογειακή Γαλλία από Κορσικανό πατέρα και Γενοβέζα μητέρα Paul Valéry μας έχει πει πως: «Τα βιβλία έχουν τους ίδιους εχθρούς με τον άνθρωπο: τη φωτιά, την υγρασία, την ανοησία, το χρόνο και το ίδιο τους το περιεχόμενο».

Ισχυρή, αν όχι ακλόνητη άποψη. Πάνω της προέκυψε και το «μαυρόασπρα καρέ & άλλες ιστορίες», που έρχεται σαν τέταρτη έκδοση και πέμπτος τόμος με δεύτερο τμήμα των τίτλων, αυτό το «& άλλες ιστορίες».

Δεκαοκτώ χρόνια μετά την πρώτη έκδοση, ο κύκλος της εξερεύνησης των τριών πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών του ελληνικού μOTORSPORT δείχνει να κλείνει με άλλες 372 σελίδες, όπου αναφέρονται 829 ονοματεπώνυμα, εκθέτονται 1163 εικόνες και δομείται με, περίπου, 111.000 λέξεις.

Το παρελθόν δεν είναι απαραίτητο ότι εγγυάται για το μέλλον, αλλά καθώς ο κόσμος αλλάζει με ολοένα επιταχυνόμενο τρόπο, κάποιες μνήμες είναι αναντικατάστατες όχι μόνο διότι είναι ένας από τους καλύτερους τρόπους να κατανοήσουμε το τώρα, αλλά διότι δεν μπορούμε να τις ξαναζήσουμε. Τις περιβάλλει, τις χαρακτηρίζει μια μοναδικότητα.

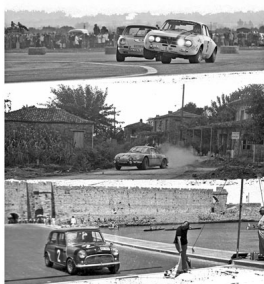
Προσμένοντας καλύτερες, πιο ήρεμες μέρες, ώστε να βρεθούμε από κοντά οι λίγοι, σχετικά, ομοϊδεάτες για κάτι σαν παρουσίαση, ιδού η πρώτη, μικρή, ιδέα για το τι περιλαμβάνει, τι υπόσχεται και με τι ασχολείται το «μαυρόασπρα καρέ & άλλες ιστορίες».

Είναι, το εξώφυλλο και το εισαγωγικό σημείωμα .

Για περισσότερες πληροφορίες, e-mail στο:
mavroasprakare@gmail.com

Νικόλαος Σ. Ζαλιμάς

*μαυρόασπρα καρέ
&
άλλες ιστορίες*

Αθήνα
Ιανουάριος 2021

[7]

εισαγωγικό σημείωμα

Κύλησαν δεκατρία χρόνια από το τελευταίο μέρος της τριλογίας με δεύτερο τίτλο το «...& άλλες ιστορίες». Ας θυμόμαστε, το 2003, το έβδομο *λόγιο* περιεχόμενο δημοφιλές <50 χρόνια Λαοκρατία 1952-2003 & άλλες ιστορίες>, το 2005, ο κύριος *αλλόκοτος*, σε πρώτη ανάγνωση, τίτλος «Όταν ούζει κολά & άλλες ιστορίες» και το 2008, το σχετικό ποιητικό «Κονοκιάδες στο χρόνο & άλλες ιστορίες».

Όλας αυτές οι εκδόσεις ήταν εισαγωγής και με τοπολογητικό ελληνικό μόντοπορτο, οι οποίες ξεκίνησαν από το 1951, από τότε δηλαδή που, πολύ καλά, επιχειρείται και η πρώτη μεταπολεμική ερευνητική φροντισιούρα, και φτάουν τριάντα χρόνια αργότερα, έως τις αρχές της δεκαετίας του 1980. Γιατί μέχρι τότε, διότι, κατά την ταπεινή μου άποψη, η διαδικασία από τότε και μετά ούτως ή άλλως και τον καθόλου δεν με συγκινεί, όταν δεν με αταξιά, οπότε δεν φαίνεται το κίνητρο της εισαγωγής.

Είναι σπάνια προηγούμενο να αναζητάμε κάποιες που ενδεσφείνται για αυτή, την τέταρτη περίοδο, αν αλλά καταβεί ότι υπάρχει πρόδρομος που συνίσταται επίσης να, πίσω φέτος, εγγράφω ώστε να κίημα μια όσο το δυνατό, αντικειμενική αλλά και ουσιαστική εισαγωγή.

Έτσι με το «μαυρόασπρα καρέ & άλλες ιστορίες», η τριλογία γίνεται τετραλογία, οι πληροφορίες για αυτή την περίοδο πληθύνουν, καθώς παρόλο που αναφέρονται και πολλές θνητοσύνης, ομοιογενείς φωνητικές.

Επίσης σε μια εποχή όπου καταγράφεται ολόκληρη και περισσότερο η εντύπωση ότι μια εκδοχή είναι χωρίς *λέξεις*, καθώς ανακαλύπτει σφοδρές, αν όχι επαρκώς παρατηρήσιμες, έρχεται υποχρεώνει η άποψη ότι οι εκδόσεις καθορίζονται με τη φωνή της *λέξης* τους και είναι οι *λέξεις* που, όχι απλά, καταγράφουν τον ιστορικό χαρακτήρα.

Να μη λησμονηθεί το κύριο γεγονός ότι σε αυτή τη χρονική περίοδο, από τη στιγμή που εκδόθηκαν οι «Κονοκιάδες» έως τις μέρες μας, η χώρα βρέχεται σε μια σοβαρή οικονομική ύφεση, σε μια σημαντική κοινωνική αναστροφή και, όσο κι αν θέλουμε να το παραβλέψουμε, σε πλήρη αδυναμία ανάπτυξης, κυριαρχίας πολιτικής για να τερμά, έτσι, ορατά διακρίνεται.

Το κύριο της παρούσας έκδοσης κατατάσσεται σε *έξι τόμους*. Το πρώτο, «*σχεματισμός της εκδοχής*», έχει να κάνει με ένα πλήθος γεγονότων, από τις δεκαετίες του 1950, του 1960 και του 1970, που ήταν μέχρι υποχρεωτικά η εκδοχή και οφύπνου. Η εισακή καταγραφής είναι χρονολογική, λαφύρινος εκδοχές, δημοσιεύσεις, γεγονότα και θεματικές αφηγήματα, ασφαλώς πρωτογενή και αδημονία.

Το δεύτερο, στην *αρχή του Λ.P.D.*, αναφέρεται στην τύχη των αγένων. Την έκτακτη του πρώτου από το καλύτερο του παγκόσμιου, ακολουθώντας από το επηρεασμό προαίτιμης και την παθητική συνέπεια του, άλλο παρόμοιος, στο ψηφίο του ομοιοτύπου.

Το «Ακρόαση», που εν πολλοίς έχει αντιμετωπιστεί ως ταύτη, ως η κρή αμετάδο του ελληνικού μόντοπορτο, λες και διατηρεί οπότεται από το λαμπρό παρελθόν του. Το Δ.Ρ.Α. που, τώρα, αποτελεί ζήμια, και τον την «έκδοξη Μελάνο του ελληνικού μόντοπορτο.

Θαυρές και στις μέρες μας είναι και η παρουσία από ένα ιστορικό παζάρι, το οποίο επιπροσέβεται κατέξ από τον ιδεολογικό τομέα δεν μπορεί να υποστηρίξει, ενώ πιθανή χρηματοδοτική εμπλοκή του κρατικού παρελθόν, αν μέσω βιβλίου φέρει και ποσότητες σε μια δοκιμαζόμενη χρονοποιημένη χροιά, δεν θα ήταν παρά πρόκληση.

Το τρίτο, *από τη στιγμή στην Ομοσπονδία*, αναφέρεται με αυτή την ιδιότητα μετέφραση που συντελείται την τελευταία δεκαετία. Συγκροτείται από καταγραφή γεγονότων και διαδικασιών, όπου βιβλία παύουν να συνιστούν πλέον από το παρελθόν.

Το τέταρτο, *«ο χρονοτικός κύριος των αλλοιωμένων»*, αφορά τις προσκομιδές του χρόνου που εγκαθίστανται να εργάζονται σε αυτό να τελευταία δεκατρία χρόνια. Περιγράφει τους χαρακτήρες, το έργο τους, το επίσημο που άφρατο. Κάτω μια προσέβηται να μην *έχρηστούν* στο *λαβόνασμα* του χρόνου.

Στο πέμπτο κεφάλαιο, *εργασία*, πραγματοποιείται ένα είδος περιβόησης καθώς οι κρήρες είναι, για *λίγες* *ελλείψεις*, χρηματίζονται. Ανακαλύπτει περιβόηση, καθώς ανακαλύπτουν από το φως του «καμάρ μερικές εκδοχές τόσο σπάνιας χρηματικής ομορφιάς, όσο και σπάνιων περιεχομένων. Έτσι, ανακαλύπτουν με άλλες, κύριες γνώσεις στις οποίες προσέβηται ορίαν.

Η έκδοση ολοκληρώνεται στο έκτο κεφάλαιο με τον τίτλο «*επίλογος*». Αποτελείται από μια μακρή συλλογή εκδόσεων και των κεμάτων που τις συνοδεύουν, δύο προσωπικά σημειώματα, ένα πλήρες index, στοιχεία απαραίτητα σε μια τέτοια εργασία, για όσους επιθυμούν μια πληροφορία συγκεκριμένη. Καθώς και με ένα *βλυστορά*, ένα πραγματικό *λεξικό* των εκδοχών όρων, *όλων* και ένα ιστορηματικό επιτόμιο, που ανακαλύπτει την κάθε εκδοχή με το δημιουργό της.

Ο προσωπικός αναγνώστης και σχετικό γνώστης θα παρατηρήσει την απουσία πολύ λίγων αναμεταλλισμένων που, υποχρεωτικά, θα έπρεπε ίσως να αναφερθούν. Η πιθανότητα σωστή τοξότη διαπίστωση επιδέχεται δύο ερμηνειών.

Ανασυνάμει, πρώτον, διότι τα *άσχημα*, τα ακατάστα τους στοιχεία είναι, κατά πολύ, καλύτερα των θετικών τους, αν υποθέτι ότι υπήρξαν, ανασταθροβόλα, θετικά στοιχεία. Λαττερον, διότι η ρήση του Oscar Wilde *«από τον συμβόλλων παρελθόν στην επιτήρησή τους, είναι οι εκδοχές»*, αποτελείται απόλυτα μαζί τους.

Οι μη αναφερόμενοι ατυχώς υπήρξαν και παραμένουν ασήμαντοι *έκδοξης* και *εκατομια* αγένων. Υπήρξαν και παραμένουν *απολύτως* δουλοκάι απάντων σε απουσία από τους οποίους *εξαρτώνταν*. Των όντων ήταν σφοδρή εξουσιαστικός και *βαριά* προσβλητικός σε όσους θεωρούσαν ως *ανασηματικές*. Συνθεωρείς από όλους αυτούς.

Ας υποστηρικτεί επίσης ότι δεν θα είναι άσχημο το συμπέρασμα πως ενότι επανέκδοσαν το ελληνικό μόντοπορτο κύριος προσηματικός, για να εκφράσει τηφύση της αλήθης.

Αλλά, τα προκαταρκτικά, εν *όλγους*.

Νικόλαος Σ. Ζωάμης

Φθινόπωρο 2020